

III

Văn Bình ngồi khám

Nguyễn Hương đợi chàng ở phòng ngoài với cái khay ni-lông để một chai huyết ky mới khai và hai ly pha lê trắng tinh. Trong lúc chàng nói chuyện với ông Hoàng, nàng đã chải lại tóc, tô lại đôi môi chúm chím và phớt chút phấn hồng lên má, trông nàng đẹp bội phần.

Bác sĩ Võ Hoài vịn tay vào bàn, mắt nhắm lại giả vờ ngất xỉu :

— Trời, tôi bị đứng tim mất rồi.

Văn Bình đập vai bạn :

— Anh bị mệt chắc ở đây không được đâu. Anh xuống phòng tập trước, dặn họ sửa soạn đợi tôi. Uống xong ly rượu, tôi sẽ xuống.

Biết Văn Bình đuối khéo, Võ Hoài nguyệt hai người một cách rí ròm, đoạn mở cửa bước ra ngoài hành lang. Trong phòng còn lại Văn Bình và Nguyễn Hương, chàng ngồi xuống ghế rót rượu, nàng cúi xuống chiếc máy chữ điện IBM, mà cô háy háy, dáng điệu ngưng ngưng.

Tuy quen chàng và yêu chàng đã lâu, nàng vẫn thẹn thò khi sắp ngã vào cánh tay rắn chắc của chàng. Chàng đưa ly huyết ky lên môi :

ĐÊM CUỐI CÙNG CỦA TỬ TỘI

57

— Cảm ơn em đã nghĩ đến anh. Em hết giận anh chưa ? Ông Hoàng cấm anh không được say rượu buổi sáng nữa rồi.

Sực nhớ ra, chàng vội nói :

— Ừ nhỉ, suýt nữa quên mất. Anh phải tập dượt dưới hầm đến tối mịt mới xong. Không biết chúng mình còn có thời giờ đi ăn với nhau không.

Nguyễn Hương đứng dậy, tiến lại phía chàng, giọng hờn rồi :

— Nếu quả anh bận, em xin hoãn đến khi anh về. Còn nếu anh nói dối em để hẹn hò với người khác thì coi chừng. Em sẽ bảo cô Quỳnh Loan cất lưới anh đi.

Văn Bình giựt mình đánh thót khi nghe nhắc đến tên Quỳnh Loan. Nàng đã xô Triệu Dung xuống sông Sài gòn. Vốn thích việc khó, chàng quyết chinh phục nàng cho bằng được dầu bị mất lưới. Chàng kéo Nguyễn Hương vào lòng, vít đầu nàng xuống. Hương tóc và da thịt thơm thơm thấm vào người chàng. Để mê, chàng hôn vào đôi môi vừa mở hé. Nàng nhắm nghiền mắt lại, như muốn kéo dài giây phút thần tiên.

Đột nhiên, nàng mở mắt, gỡ ra khỏi vòng tay của chàng rồi tát vào má chàng một cái. Văn Bình bàng hoàng :

— Ở kia, sao em lại đánh anh ?

Nàng tròn tròn mắt :

— Em còn đánh anh nữa. Anh nghĩ đến cô nào mà hôn em một cách hồ hững như vậy ?

Giác quan thứ sáu của đàn bà, nhưt là đàn bà làm gián điệp, thật kinh khủng ! Quả chàng đã tơ tưởng tới đôi môi như vè của Quỳnh Loan trong

khí ôm hôn Nguyễn Hương. Bèn chối bai bãi :

— Em đã nghĩ như Tào Tháo. Anh đâu dám nghĩ đến ai ngoài em.

Tay chống nạnh, Nguyễn Hương nói :

— Em sẽ cho người theo anh, từ bây giờ cho đến khi anh từ giã Sài Gòn. Anh không giữ lời hứa thì chết với em nghe chưa ? Em đã trình với ông Hoàng rồi. Nếu anh còn lằng nhằng em sẽ bắt anh phải cưới em làm vợ ngay khi anh trở về. Em sẽ nhốt anh trong phòng này, không cho đi đâu hết.

Xoa má, Văn Bình kêu đau. Tưởng thật. Nguyễn Hương ôm chầm lấy chàng :

— Khổ quá, em đánh chơi thôi mà. Anh bị đau thật ư ? Em xin lỗi anh. Để em dền cho anh,

Nàng hôn chàng một hơi dài. Ông Hoàng gọi nàng qua anh-tét-phôn từ nãy mà nàng không biết.

★

Phòng tập ở tầng dưới cùng, cách mặt đất mười thước, bên trên là văn phòng Công ty Điện tử.

Văn Bình xuống bằng một thang máy riêng. Lúc ấy đã 12 giờ trưa, phòng tập vắng tanh. Đó là một căn phòng rộng 10 thước, dài hơn trăm thước, tường bê tông gần cao su băm thanh. Một làn ánh sáng xanh mát mắt tỏa xuống nền gạch màu vàng.

Văn Bình bắt tay thiếu tá Lê Diệu, chuyên viên tác xạ. Lê Diệu mỉm cười :

— Lâu lắm mới gặp lại đại tá ở phòng tập.

Đồ tập vừa được mua từ Hoa kỳ về, còn mới nguyên và tối tân hơn trước nhiều, nào, xin mời đại tá bắt đầu.

Đối diện Văn Bình, kê sát tường, là sáu cái ca-bin nhỏ, giống như ca-bin điện thoại công cộng. Lê Diệu đưa cho chàng sáu tấm ảnh lớn :

— Khi tôi bấm nút điện, sáu cửa ca-bin sẽ mở ra, từ mỗi ca-bin sẽ có một hình nộm bằng thép bọc ni-lông mềm bật ra. 5 hình nộm là cảnh sát viên, hình nộm thứ sáu là tên cướp mà đại tá cần hạ sát. Cửa ca-bin mở ra, đại tá phải rút súng ra khỏi vỏ và bắn liền, tuy nhiên, đại tá phải bắn đúng tên cướp, bắn lầm cảnh sát viên là mất điểm. Bắn tên cướp cũng phải trúng tim hoặc giữa mặt, nếu không cũng mất điểm. Tên cướp bắn bằng điện tử nên bao giờ cũng trúng, xin đại tá cẩn thận. Ba lần đầu súng cá thảy, ít nhất phải hạ được tên cướp hai lần. Tôi tin đại tá bắn trúng vì ở Sở đại tá là người bắn giỏi nhất.

Văn Bình nhìn kỹ sáu tấm hình. Sáu người đều mặc quần áo giống nhau, sơ mi ngắn bó ngoài quần, miệng phì phèo thuốc lá, một tay thọc túi quần cầm cộm. Diện mạo cũng gần như nhau, chỉ khác một điều là tên cướp có một vết sẹo dài trên má trái, và đi giày nâu trong khi các hình nộm cảnh sát đàn giày đen.

Chàng đã quen với lối bắn hình nộm này bên Mỹ, trong các trường huấn luyện công an FBI. Muốn thắng điểm phải hội đủ ba điều kiện : thứ nhất, nhận diện thật nhanh, để phân biệt tên cướp và năm cảnh sát viên, thứ nhì, rút súng thật

nhANH, ít ra là nhanh bằng máy điện tử, và thứ ba là bản thật trùng.

Thiếu tá Lê Diệu hỏi :

— Đại tá vẫn dùng súng Luger chứ ?

Văn Bình đáp :

— Tôi đánh mất rồi. Cho tôi khẩu nào cũng được.

Lê Diệu ngần ngừ :

— Tôi đề nghị đại tá dùng khẩu SM 38. (1)

Văn Bình suy nghĩ một phút. SM 38 là một trong những súng Còn thường dùng của công an Mỹ. Có hai loại súng ngắn : súng cất trong bao đeo ở thắt lưng, hoặc đeo giấu dưới nách, và súng nhỏ hơn, chỉ cất trong túi riêng, hoặc giấu dưới nách. Ngoài trừ cảnh sát cơ giới, là dùng súng nòng dài còn hầu hết đều dùng : nòng ngắn, dễ rút ra nhanh chóng, bao da khỏi kèn càng. Cảnh sát ít dùng súng tự động, đạn đề trong gắp mà dùng súng rulo. Súng lục tự động bắn chậm hơn súng rulo, nếu bị đạn hóc, đặc thối thì chết. Bắn hết đạn, người ta phải xử dụng cả hai tay để thay bị đạn trong súng tự động, một tay giữ báng súng, tay kia bấm nút cho bị đạn tuột ra, rồi còn phải kéo qui lát cho một viên nhảy lên nòng. Còn súng rulo thì chỉ cần một tay mà thôi.

Sở dĩ Văn Bình ưa súng lục tự động vì nó nhỏ hơn, nhẹ hơn, dễ giấu, lại dễ bắn, và có thể nó được nhiều phát hơn. Song lẽ, đây là cuộc tập dượt nên chàng nhận thấy súng còn rulo là khi giới thích hợp. Chàng liền hỏi Lê Diệu :

(1) Là Smith and Wesson 38 Special.

— Thiếu tá đề nghị loại SM 38 nào ?

— Thừa có 10 loại 38 đặc biệt. 38 Quán cảnh, 38 K, 38 Chiến đấu, 38 nặng, 38 Vệ sĩ, 38 Teriè, 38 ngoại xạ, 38 không lượng, 38 thủ lãnh, 38 Xen-ténian, 38 đặc biệt thủ lãnh, đại tá muốn lấy thứ nào ? (1).

—Ồ, những loại này rẻ tiền, bản không sướng, yêu cầu thiếu tá cho tôi khẩu Măcnoim 41 đặc biệt (2).

Lê Diệu trở mắt, kinh ngạc. Khẩu Măcnoim 41 đặc biệt là súng rulo đắt tiền nhất, giá bán tại Mỹ gần 150 đôla. Nó là loại nặng, nòng dài, xử dụng công kèn, chỉ những tay thần xạ mới dám mó tới.

Nghĩ tới những lời phê bình gay gắt của ông Hoàng, Văn Bình cảm thấy sung sức hẳn lên. Chàng quyết dùng súng Măcnoim nặng chinh chiến để tỏ cho ông Hoàng biết chàng không quá tởi mặc dầu nghiện rượu buổi sáng. Chợt nhìn lên trần, thấy mấy cái lỗ tròn của máy điều hòa khí hậu, chàng hỏi Lê Diệu :

— Vô tuyến truyền hình ở đây được chuyển lên phòng nào ?

(1) Theo thứ tự, những súng này là Military and Police 38 Special, K-Masterpiece 38 Special, Combat Masterpiece 22LR, 38 Special, 38/44 Heavy Duty, 38 Bodyguard, 38 Terrier, 38/44 Outdoorman, Military and Police, Airweight 38 Special, Chief's Special Airweight, 38 Centennial, Chief's Special.

(2) 44 Magnum Special (Smith and Wesson).

— Theo thường lệ, được chuyển về ban An ninh. Nhưng ông tổng giám đốc vừa ra lệnh chuyển lên phòng ông. Giờ này, ông tổng giám đốc đã sửa soạn ngồi trước khung ảnh, chờ anh biểu diễn bắn hình nộm.

Văn Bình nhún vai ra lệnh cho Lê Diệu. Lê Diệu bấm một cái nút màu đỏ. Đeo khẩu Mănom bóng loáng ở thắt lưng, Văn Bình khuyếch chân, hai tay duỗi ra sát đùi, mắt mở rộng, nhìn thẳng vào 6 ca-bin đóng im ỉm.

Một tiếng « cách » thật lớn nổi lên. Sáu cánh cửa sắt cùng mở toang một lượt. Sáu hình nộm cao lớn cùng nhảy ra, trên tay lăm lăm khẩu súng. Nhanh như chớp, Văn Bình nhận diện được tên cướp có sẹo dài trên mặt. Chờ cho y nâng mũi súng lên, chàng mới ngã lăn xuống đất.

Hai phát súng chát chúa nổ vang. Hình nộm bị bắn trúng tim, gây ra một lỗ lớn đen sì. Viên đạn của hình nộm bắn ra bị lạc vào tường. Đạn được nhồi một thứ bột siêng, nhuộm màu đen, đựng đầu bắn dấy, song không làm chết người. Văn Bình đứng dậy, phủi quần áo giữa tiếng vỗ tay hoan hô của thiếu tá Lê Diệu.

Cửa ca-bin đóng lại rồi mở ra lần thứ hai, thứ ba. Mỗi lần, hình nộm tên cướp được đổi sang vị trí khác, song lần nào Văn Bình cũng bắn trúng phát thứ nhì vào yết hầu, phát thứ ba vào giữa hai con mắt. Mãi tới phát thứ ba, hình nộm mới bắn vào người chàng, song viên đạn chỉ lướt qua tay áo, để lại một vết đen nhỏ. Lê Diệu cười to :

— Đại tá giỏi lắm. Ba năm nay, tôi mới thấy lại một tay thiện xạ như đại tá.

Văn Bình uống một ly nước lọc -- nước lọc chứ không phải huyết ky -- rồi theo Lê Diệu sang phòng bên. Ở góc nhà, đứng sừng sững một hình nộm, mặc theo lối cao bồi miền tây nước Mỹ. Mỗi bên lưng hình nộm đều có một khẩu súng cán bạc, nòng ngắn, nhô lên khỏi bao da thêu kim tuyến rực rỡ. Lê Diệu bảo chàng :

— Bây giờ đến tập rút súng. Đại tá cũng đeo hai khẩu như hình nộm. Khi tôi bắn phát súng lệnh, thì đại tá phải rút khi giới ra ngay và lấy cò.

Văn Bình đứng xa hình nộm 10 thước. Hình nộm trờng mắt thủy tinh nhìn chàng. Nó được điều khiển bằng điện tử. Một cái máy IBM ở trong óc tính hộ hình nộm khi nào phải rút súng và bắn vào đâu. Lệ thường, hình nộm rút và bắn nhanh hơn người.

Phát súng lệnh của Lê Diệu nổ tròn, đồng thời mở máy toándiện tử. Văn Bình đang đứng thẳng, đột nhiên quay nửa người và nhanh như cắt ngồi thụp xuống, nã luôn hai phát, khẩu súng xanh lè, quỵện một mùi khét lẹt. Kết quả khả quan : hình nộm trúng đạn vào mắt, Văn Bình chỉ bị thương ở vai. Lê Diệu bắt tay chàng, dánh điệu hân hoan.

Văn Bình nói :

— Nào, còn chém giết ai nữa thì đem ra đây một thể.

Lê Diệu cười :

— Ông Hoàng dặn tôi đưa đại tá lên ghê quay.

Văn Bình cau mặt «*Ghê quay*» là một thứ ghê riêng, trông như ghê chừa răng, lắp một động cơ riêng, người ngồi lên là ghê quay tít như chong

chóng và hất ngã xuống. Người mới tập phải mặc một bộ quần áo đặc biệt để khỏi bị thương. Ghế quay dùng để làm quen với phương pháp nhảy tàu hỏa, nhảy xe hơi, trong khi chạy nhanh. Lê Diệu lấy bộ áo đặc biệt cho Văn Bình mặc, song chàng gạt đi. Chàng phải biểu diễn lần nữa thật đẹp cho ông Hoàng khỏi dè bỉu.

Chàng ngồi ngay ngắn lên ghế. Lê Diệu vặn cho ghế cao lên, rồi bấm nút. Chiếc ghế ngã ra sau, rồi quay sang trái, quay sang phải, trước khi quay tít mù. Nếu là người yếu tim thì đã bất tỉnh, song Văn Bình vẫn thản nhiên như không. Chiếc ghế đột nhiên tung chàng xuống nền xi-măng, chàng lệ làng uốn mình nhảy vọt lên, rồi đứng dậy, không bị xây sát, nét mặt bình thường, trên trán không một giọt mồ hôi. Lê Diệu lặng người trong một phút.

Chợt một tiếng nói vang lên trong phòng :

— Được rồi, không cần tập nữa. Thành thật khen ngợi Z. 28.

Đó là tiếng nói quen thuộc của ông Hoàng. Lê Diệu móc trong túi ra một chai huyết ky det :

— Xin mừng đại tá.

Văn Bình mở nút, nốc cạn một hơi. Rượu vừa chảy qua cổ họng, chàng cảm thấy ruột gan cồn cào, rồi mắt hoa lên, hàng ngàn đóm đóm xanh đỏ múa nhảy trước mặt. Chàng ném chai rượu xuống đất vỡ nát, loạng choạng một giây, trước khi ngã xum vào ghế bành.

Cửa phòng tập mở toang.

Hai người mặc áo choàng trắng, tiến vào, khiêng theo một cái băng ca. Họ lẳng lẳng đặt

Văn Bình nằm cứng đờ như khúc gỗ vào băng ca, rồi khiêng ra thang máy, lên lầu tư.

Văn Bình được đưa vào một căn phòng sự nức mùi thuốc sát trùng, ba y sĩ về mặt nghiêm nghị đã chờ sẵn. Chàng được khiêng đặt lên chiếc bàn mạ kền bóng loáng, một y sĩ lắp giầy điện vào cổ tay, ngực và đầu chàng, hai y sĩ khác đeo ống nghe chăm chú cúi xuống. Bầu không khí bệnh xá im lặng lạ thường. Người ta có thể nghe được hơi thở của ba y sĩ.

Mười phút sau, y sĩ lớn tuổi nhứt bỏ ống nghe tiến lại máy điện thoại :

— Alo, xin báo cáo. Các bộ phận trong người đều tối. Duy có một điều lạ : dung lượng rượu trong máu còn rất nhiều.

Ở đầu giường, ông Hoàng suýt kêu lên một tiếng sững sốt. Sự kiện này chứng tỏ Văn Bình càng uống rượu càng sáng suốt. Ông thở dài nhẹ nhõm. Từ cổ chí kim, tạo hóa mới sản xuất được một điệp viên kỳ lạ như Z.28.

Ông Hoàng hỏi :

— Đã lắp A-16 vào chưa ?

Viên y sĩ trưởng đáp :

— Thừa rồi.

— Xong xuôi, các ông đưa Z28 xuống phòng nghỉ.

Ông Hoàng gác điện thoại, dáng điệu mơ màng. Trông ông, ai cũng tưởng là một thi sĩ già đang tìm vần thơ, chứ không ai ngờ được ông là một trong những nhân vật nguy hiểm nhứt và quan trọng nhứt của nhân loại.

Văn Bình tỉnh dậy trong một căn phòng sơn trắng toát, trang trí vô cùng sang trọng. Chàng hơi ngạc nhiên khi thấy nằm trên giường.

Nhìn chung quanh, chàng lại ngạc nhiên hơn nữa. Quỳnh Như, cô gái đẹp nhất của «phòng đợi» đang ngồi trầm ngâm trên ghế bành, kê sát giường. Thấy chàng tỉnh dậy, nàng cất giọng thô thể :

— Anh khỏe quá, bác sĩ nói anh bây rưỡi mới tỉnh mà bây giờ mới sáu giờ anh đã ngồi dậy rồi. Văn Bình ngồi phắt dậy trên giường :

— Tôi bị thương à ? Sao tôi lại ở đây ?

Quỳnh Như mỉm cười :

— Không đâu. Ông Hoàng cho anh uống huyết-ky pha thuốc mê, để xem xét các bộ phận trong người anh, khi bị bắt tỉnh ra sao. Ông Hoàng muốn biết phản ứng của anh nếu chẳng may anh bị dịch chích thuốc mê hoặc huyết thanh sự thật (1). Các y sĩ cho biết anh tốt lắm. Dịch bắt được anh cũng chẳng làm gì nổi đâu.

— Tôi đang ở trong tổng hành doanh phái không ?

— Vâng, ở lầu hai. Ông Hoàng dặn anh có thể về nhà sau khi thức dậy. Trong khi anh bị mê, các y sĩ đã gắn vào răng hàm anh một cái A-16. Khi hữu sự, anh chỉ cần một cái thật mạnh là máy chạy. Hễ anh thấy miệng tê tê là A-16 bắt đầu

(1) Huyết thanh sự thật là sérum de la vérité, bằng chất scopolamine được dùng để chích vào người bị can để lấy cung. Dưới áp lực của nó, bị can phải khai hết những điều giấu trong tiềm thức.

chạy. Nó có thể chạy trong vòng 72 giờ đồng hồ mới ngừng. Ông Hoàng sai em nói lại với anh chỉ dùng A-16 trong trường hợp đặc biệt anh bị bắt ở Hà nội, giam trong phòng kín mà không có hy vọng trốn thoát.

Văn Bình giựt nảy người. A-16 là loại máy phát tin hiệu tỉ hơn nhưng tàn tiến nhất của Sở Mật vụ. Tin hiệu này sẽ lọt vào tai một máy thu âm đặc biệt trong đường kính ba cây số. Chàng vụt hiểu. Ông Hoàng đã sai sẵn nhân viên ở Hà nội, trong trường hợp chàng lâm nạn sẽ tìm cách tiếp cứu.

Vuốt vai, Văn Bình bước xuống giường. Mùi sơn ngòn ngọt như kẹo trên môi Quỳnh Như tạt vào mũi chàng. Nàng mặc một bộ din mỏng, bó sát lấy tấm thân ngà ngọc, làm nổi bật đôi gò bồng đảo phồng nhựa sống. Ngáy ngất, chàng nắm lấy tay nàng, kéo lại. Nàng lặng yên cho chàng vuốt ve. Chàng hôn vào môi nàng. Nàng ghi chặt lấy chàng, hôn trả rất lâu.

Đoạn buông chàng ra, Quỳnh Như nói, giọng tiếc nuối :

— Em vừa vi phạm điều 25 trong nội qui. Cấm không được mềm lòng đối với đồng nghiệp nam giới. Đến giờ rồi, thôi anh về đi. Một chiếc xe Cot ve sơn xanh đang chờ anh trên đường Nguyễn Huệ. Chia khóa công tắc để dưới nệm xe. Chào anh và chúc anh may mắn.

Quỳnh Như đưa chàng ra thang máy xuống dưới nhà. Chàng gạ hỏi thêm, song nàng lặng thinh, đôi mắt mơ màng nhìn đầu đầu. Có lẽ nàng

đang nghĩ tới sự khiên trách nghiêm khắc của «ông Đồng».

Chàng vừa ra tới đầu đường Tự do, đối diện khách sạn Ma dết tích, thì chạm trán Triệu Dung. Trong thế chiến, Dung và chàng đều là nhân viên quân báo OSS (1), tung hoành ở châu Âu. Dung học tới năm thứ năm trường Thuộc thì dẫn thân vào nghề điệp báo. Đến khi gia nhập tổ chức ông Hoàng, ra Hà nội hoạt động với tư cách lãnh tụ Phong trào Yêu nước, chàng mở phòng mạch, ban đêm là Z.30 làm Cộng sản sơ toát hồ lỏi, ban ngày là y sĩ đồng khách.

Gặp chàng, Văn Bình mừng rú. Hai người bắt tay đến cháy bỏng da. Triệu Dung lôi chàng lên via hè bách bộ dọc đường Nguyễn Huệ. Dung từ Hà nội vào Nam được gần một năm, sau khi ông Hoàng cải tổ lại guồng máy hoạt động, đưa phần lớn tổ chức vào vòng bí mật, đội lột công ty kỹ nghệ như tinh báo liên bang Tây Đức của tướng Ghelen (2).

Triệu Dung nói :

— Sáng mai, tôi sẽ đưa anh lên phi trường, mang theo chỉ thị cần thiết cho anh. Đêm nay anh ở đâu ? Ông Hoàng cho biết anh ngủ đêm ở đường

(1) OSS tức là Office of Strategic Services của Mỹ, trong thời chiến, OSS đã được giải tán và thay thế bởi trung ương tình báo Central Intelligence Agency.

(2) Tướng Gehlen, chỉ huy điệp báo Tây Đức, người được mệnh danh là « ông tướng không mặt » khét tiếng trong làng do thám quốc tế.

Võ Tánh, trong phòng cô Mộng Kiều.

Chàng dẫn mạnh hai tiếng «Mộng Kiều» điềm thêm một cái cười ý nghĩa :

— Mộng Kiều đẹp lắm phải không anh ?

Văn Bình hơi ngạc nhiên về sự thay đổi tình tình của Triệu Dung. Từ lâu, Dung vẫn nổi tiếng là nghiêm nghị, không thích đùa cợt, như là không ưa gần đàn bà. Như đọc được tư tưởng của bạn, Triệu Dung nhún vai :

— Tôi đã 42 rồi, anh biết không ? Hai phần ba đời người mà vẫn sống vô vợ vô một mình. Làm nghề gián điệp hành động, ít ai sống đến tứ tuần, nên 42 tuổi đời với tôi cũng như 70 đối với người khác. Bỗng nhiên, tôi thấy trống trải lạ lùng. Tôi muốn trở lại quê khừ, trở lại thuở còn là sinh viên, ôm hôn mẹ già gái mũm mĩm và nói chuyện băng que suốt sáng.

— Anh quên vụ chết đuối rồi sau ?

Triệu Dung phá lên cười :

— À, ông cụ già lắm chuyện đã thuật lại anh nghe. Đứng thế, cô Loan đã lừa xó tôi xuống sông. Cô bé dáo dề lắm, tôi đời hơn nó, nó bằng lòng, lim dim đôi mắt, và ngã vào lòng tôi. Thấy ngon quá, tôi quên cả giữ gìn. Nó chỉ dầy nhẹ là tôi lặn tòm xuống nước. Nói đúng ra, Quỳnh Loan không xó tôi ngã nổi nếu trước đó Nguyễn Hương không lừa tôi uống cà phê. Anh vốn biết tôi nghiện cà phê đen. Nguyễn Hương bỏ thuốc vào cà phê, làm tay chân tôi bại hoại. Nên tôi bị thừa dễ dàng. À, mai kia có dịp đi chơi với Quỳnh Loan, anh làm ơn rửa hận giùm tôi. Cả Sở đều khiếp cô ta, chắc chỉ có anh mới trị nổi.

Lời nói của Triệu Dung làm Văn Bình miên man nghĩ đến bộ ngực và cái móng bắt bủ của Quỳnh Loan. Đêm nay, chàng quyết ra tay bẻ khóa động đào, tạo kỷ lục cho sở Mật vụ kính nể. Cử nhin đồng hồ, chàng nhếch nụ cười bí mật.

— Chào anh. Tôi có cái hẹn.

— Hẹn với Quỳnh Loan hả ? Cần thận, không khéo bị uống nước vỡ bụng đấy.

Hai người vui vẻ chia tay. Văn Bình trèo lên tắc xi, dặn lái loanh quanh một hồi, rồi đậu lại cuối đường Phú Kiệt. Chiếc xe hơi mũi vãi sơn trắng của chàng đậu hồi sáng trước một tiệm ăn tàu đã được nhân viên Sở lái về cất trong ga-ra riêng. Ông Hoàng dành cho chàng một chiếc Cote-ve khác, sơn xanh, nằm lẻ loi trước Tổng Ngân khố, lù mù ánh điện.

Huýt sáo miệng, chàng mở cửa xe, chui vào. Đột nhiên, chàng khựng người.

Quỳnh Loan đã ngồi trong xe không biết từ bao giờ. Thấp thoáng sau màn tối, nàng đẹp mê hồn như hồ ly mỹ nhân trong truyện Liêu trai, khiến Văn Bình rùng mình. Nàng mỉm cười :

— Z 28 sợ em phải không ? Anh yên tâm, em không xô anh xuống sông Sài gòn đâu ?

Văn Bình đóng cửa xe, giọng thoải mái :

—Ồ, trời nóng thế này, được xuống sông tắm mát còn gì thú bằng.

Quỳnh Loan nũng nịu :

—Anh cứ riêu em mãi. Lái nhanh đi, kéo «ông Đồng» thấy thì chết. Nếu em không làm, tối nay anh có hẹn với « ông Đồng ».

— Bọn em sợ Nguyễn Hương đến thế kia ư ?

— Trời ! chị nào phạm lỗi phải phạt một tuần không được ra phố, mỗi sáng phải dậy từ 4 giờ, đeo ba lô nặng như cối xay trên vai, đi bộ đúng ba chục cây số mới được nghỉ ăn lót dạ.

Văn Bình ấn ga nhẹ nhẹ, chiếc xe Mỹ gọn gàng lướt ra khỏi lề, bon bon về phía Bờ Sông, gió thổi phàn phật. Lái được một quãng, chàng hỏi Quỳnh Loan :

— Chúng mình đi đâu ?

— Tùy anh. Nếu có thể, chúng mình vào Chợ Lớn. Ăn ở trong ấy kín đáo hơn. Đêm nay, em phải , chậm lắm là gần mười một giờ em phải về.

Mùi nước hoa « Văng-ve » Ba Lê — thứ nước hoa của đàn bà Âu châu qui phái da tinh—thoang thoảng vào mũi chàng. Những sợi tóc dài của Quỳnh Loan bị gió thổi tạt qua tay lái, mơn man da thịt chàng, gây ra một xúc cảm ngây ngất như vừa uống một chai rượu mạnh buổi sáng.

Đại lộ Trần Hưng Đạo đầy ngẹt xe hơi, Văn Bình vẫn phóng nhanh như tên bắn, đèn pha vắn chói lóa. Qua ngã tư Nguyễn Thái Học, Văn Bình nghe còi xip lè cảnh sát thét bên tai. Chàng lại phóng nhanh thêm. Quỳnh Loan dựa má vào vai chàng. Văn Bình tê mê, quên cả, thực tại, hàng chục xe hơi bị chàng rẽ máy vượt qua, tài xế buồng miệng chửi rủa mà chàng không nghe tiếng.

Chàng quẹo vào đường Huỳnh Quang Tiên, tránh chiếc mô tô của cảnh sát giao thông rượt theo, rồi tắt đèn, chạy từ từ dọc bờ sông, Quỳnh Loan mở choàng mắt :